

גיליון כ"ז

חודש אדר

תשפ"א

"תפילה באהבה" – הלימוד השבועי

וטהר ליבי שאזכה להתפלל

רבני בתי ספר צוותי חינוך תלמידים והורים יקרים,
יהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון לפני שוכן מרומים!

הראשון לציון והרב הראשי
לירושלים הרה"ג שלמה משה
עמאר שליט"א

יום א – כ"ג אדר

ה' שפתי תפתח

שלום וכל הברכות יחולו על ראשי ילדי החמ"ד, "ה' עֲלֵיָהֶם יִחְיוּ". כיתות א' ועד ו', המתאמצים בלימודיהם גם בימים קשים אלו, ומשתדלים בכל כוחם בתפילות ובעבודת ה'.

תלמידים יקרים, לפני כל תפילה של העמידה בשבת, בחול, במועדים, בראש השנה, בכיפור, בנעילה, יש דבר אחד שתמיד מקדימים אותו: "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ".

מה החשיבות של הפסוק הזה, שהוא נחבא לפני כל תפילה, בו פותחים? תתבוננו תלמידים יקרים: אנחנו אנשים, יצורים כמו כל היצורים, וה' בחר באדם להיות תפארת היצירה והבריאה, ונתן לנו חכמה, בינה ודעת. אבל עדיין אנחנו אפסי ארץ ומה אנחנו לפני ה'? איך אנחנו נוכל לומר לו: "בְּרוּךְ אַתָּה ה'", "אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם ה'", "אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת", תחוננו. מי אנחנו שיכולים ככה להעז?

אבל זה רצון ה' וכך הוא קבע לנו בפי נביאיו ובפי עבדיו, חכמי ישראל לדורותיהם, אנשי כנסת הגדולה, שהם חיברו את התפילה ברוח הקודש. עם כל זאת אנחנו מרגישים חיל ורעדה, לפנינו נעבוד באימה ופחד. איך נאמר? על כן לפני שאומרים כל ברכה, כל בקשה וכל תפילה, מקדימים ואומרים: "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח" - אין לי כוח לפתוח את הפה לברך אותך, אין לי כוח לפתוח את הפה לבקש ממך. אין לנו פנים להסתכל ולהרים את עינינו, אנחנו בפחד נורא. רק אתה יכול לפתוח את השפתיים שלנו, רק אתה יכול לתת לנו את הרשות ואת האומץ וגם החוכמה והדעת, לדעת מה אומרים. "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח" ואז: "ופי יגיד תהלתך".

רק עם ההקדמה הזאת אנחנו באים לתפילה, וכל יום צריך לחשוב על זה ולהעמיק בזה. ויתקבלו תפילותיכם לרצון לפני הקדוש ברוך הוא, ויחוס ויחמול וירחם על כל עם ישראל, וישמיע לנו בשורות טובות מארבע כנפות הארץ. אמן.

יום ב - כ"ד אדר

הרב הראל מקייס

תפילתו של הרב הראשי הראשון - הרב יעקב מאיר זצ"ל בשליחותו לבוכרה

אני רוצה לספר לכם סיפור על הראשון לציון, הרב יעקב מאיר זכר צדיק לברכה. בטח שמעתם עליו, מי שיסד את הרבנות הראשית לישראל, יחד עם חברו הטוב הרב אברהם יצחק הכהן קוק לפני בדיוק מאה שנה. אז אומנם הרב יעקב מאיר היה הראשון לציון והרב הראשי לישראל הראשון, אבל עוד לפני כן, הוא היה עוזר של הראשון לציון הקודם הרב יעקב שאול אלישר שכונה הרב 'ישא ברכה'. יום אחד, כשהוא עוד יחסית צעיר, בשנת תרמ"ב, כאשר העלייה הראשונה הגיע לארץ וגם עליית 'אעלה בתמר' של יהודי תימן הגיעה לכאן לארץ, הרב 'ישא ברכה', הרב אלישר, ביקש מהרב יעקב מאיר שיסע לבוכרה הרחוקה להיות שם שד"ר. מה זה שד"ר? שד"ר אלו ראשי תיבות שליו דרבנן. אלו אנשים שהיו מסתובבים בקהילות ישראל בכל העולם כולו, לפני מאה שנה בערך ועוד לפני כן, והיו מבקשים כסף עבור היישוב היהודי כאן בארץ ישראל. אז הרב אלישר מבקש מהרב יעקב מאיר ללכת להיות שד"ר בבוכרה. בוכרה זאת ארץ רחוקה יחסית מארץ ישראל, שנמצאת בצפון פרס או בדרום רוסיה, והדרך לשם הייתה גם מאוד מאוד ארוכה. והרב אלישר אומר לרב יעקב מאיר, שכדי שיאמינו לו שהוא מגיע לשם בשליחות של הרב אלישר, שהוא הרב החכם באשי, הרב הראשי של ירושלים, הוא נותן לו הסכמה ואישור שהוא זה ששלח אותו. המטרה של השליחות, כמו שאמרנו, לאסוף כסף, לאסוף נדבות, עבור הקהילה היהודית בארץ ישראל ובמיוחד בירושלים, שהמצב הכספי והכלכלי שלה היה גרוע מאוד מאוד. הרב יעקב מאיר יוצא לדרך מארץ ישראל, לוקח ספינה מיפו לטורקיה, משם מדרום טורקיה הוא מגיע לצפון טורקיה, משם הוא מפליג דרך הים השחור לכיוון מוסקבה. זאת הייתה הדרך היחידה, שהייתה מאוד מאוד ארוכה, כדי ליסוע, כדי להגיע לבוכרה, זו דרך שאורכת שלושה חודשים. ובאמצע ההפלגה הזאת בים, בין טורקיה לבין מוסקבה, לבין רוסיה, הרב יעקב מאיר פתאום רואה שמתחילים להגיע אליו אנשים באוניה, ואומרים לו: תגיד יש מצב שאתה מגיע מארץ ישראל, אתה מגיע מהאימפריה העות'מאנית, מי ששלט על ארץ ישראל, הטורקים, יש לך אישור מהם? אמר להם: כן, אני מגיע אליהם, אני רוצה ללכת לבוכרה. אמרו לו: השתגעת? אתה יודע מה יקרה אם יתפסו אותנו הרוסים? הם יחשבו שאתה מרגל בשביל הטורקים, שהם האויבים אחד של השני, ויהרגו את כולנו, אתה רוצה שהם יהרגו את כל האנשים פה של הספינה בגללך? שואל אותם רבי יעקב מאיר: אז מה אתם רוצים שאני אעשה? אמרו לו אנחנו רוצים שאתה תזרוק את המכתבים האלה לים, שלא יהיה אליך שום עדות והוכחה לזה שאתה קשור לאימפריה העות'מאנית, בדרך כלשהי. הרב יעקב מאיר יודע שאין לו ברירה, זה או שזורקים אותו לים, או שהוא זורק בעצמו את המכתבים האלו לים. הוא נאלץ לזרוק את כל המכתבים לים. כשהוא מגיע למוסקבה, לרוסיה, הוא שולח מכתב חזרה לירושלים, לרב יעקב שאול אלישר, שיכתוב לו שוב מכתב, כדי שהוא יוכל לתת אותו לקהילה היהודית בבוכרה, כדי שיאמינו לו שהוא הגיע בשליחות הרב אלישר. אבל כמובן שהוא לא רק שולח מכתב, הוא גם מתפלל ומבקש מהקדוש ברוך הוא: ריבונו של עולם, אני הגעתי עד לכאן, אני תכף מגיע לבוכרה, שגם הדרך משם הייתה לא כל כך קלה, אבל אני תכף מגיע, ואני לא רוצה לעשות את כל המסע הזה לחינם. למען תושבי ירושלים, למען ירושלים, למען ציון לא אֶחָשָׁה וְלִמְעַן יְרוּשָׁלַם לֹא אֶשְׁקוּט, בבקשה ריבונו של עולם. יחד עם המכתב שהוא שולח, הוא מתפלל לקדוש ברוך הוא, שיצליח בעדו, שיעזור לו להגיע ולעשות את השליחות שלו כמו שצריך. והנה ברגע שמגיע הרב יעקב מאיר, אחרי שבועות ארוכים של מסע ממוסקבה הקרה, מרוסיה אל בוכרה, הוא מגיע לקהילה, שואלים אותו כולם: מי אתה? אומר להם: אני הגעתי מירושלים, בשליחותו של הרב אלישר. מי? תן לנו הוכחה שנאמין לך, אתה יודע שכולם פה יכולים לספר שהם באו בשליחות שנביא להם כסף. זה לא אמיתי, אנחנו צריכים הוכחה. בדיוק באותו רגע, תאמינו או לא, מגיע שליח אל ראש הקהילה היהודית בבוכרה עם מכתב מהרב אלישר, בדיוק באותו רגע שהגיע לשם הרב יעקב מאיר. הם פותחים את המכתב ורואים שאכן הרב אלישר הוא זה ששלח את הרב יעקב מאיר, עם חותמת שלו של החכם באשי, של הראשון לציון של ארץ ישראל. הם כמובן מזמינים את הרב יעקב מאיר אליהם לקהילה להתארח, והוא גם עוזר להם להקים שם תלמודי תורה וישיבות ובתי כנסת, שהיה להם מאוד מאוד קשה, כי לא היה להם קשר כל כך עם הקהילה היהודית, אבל ברוך ה' כסף היה להם, והם הביאו יחד איתו המון כסף שהוא יחזור איתו לירושלים. והם מספרים באותה שנה שבה הרב יעקב מאיר היה בבוכרה, כל כך העריכו אותו, שכל הילדים שנולדו באותו זמן, באותה שנה קראו להם על שמו, יעקב מאיר. ובזכות התרומה הגדולה שהביאו יהודי בוכרה, בזכות ההשתדלות הגדולה של רבי יעקב מאיר, בזכות התפילה שלו שהוא התפלל לקדוש ברוך הוא, שהוא חזר לירושלים, הצליחו לשקם את העיר, לתת אוכל לאנשים הרעבים והמסכנים וגם להקים עוד בתים חדשים בעיר ירושלים. כמה חשוב שנלמד לחבר יחד את התפילה שאנחנו מתפללים עם המעשים שאנחנו עושים, כמו המכתב שהוא שולח, אנחנו עושים את ההשתדלות שלנו וגם מבקשים מהקדוש ברוך הוא שהוא יעשה את שלו. ושני הדברים האלה אנחנו צריכים לעשות יחד בכל דבר שאנחנו עושים בחיים.

הרב יאיר הרשקוביץ

יום ג - כ"ה אדר

תפילתו של הרב הראשי לישראל הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל

שלום עליכם ילדים אהובים. היום אני זוכה לדבר איתכם על תפילתו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זכר צדיק וקדוש לברכה. אתם יודעים, ילדים, הרבה מעלות היו לו לרב קוק, אבל המעלה הגדולה ביותר הייתה מעלת התפילה שלו. היא הייתה מהפכת אנשים. אחד האנשים שמעידים על זה הוא תלמידו המובהק הרב הנזיר, הרב דוד הכהן. בתחילת דרכו הוא היה משכיל, היו לו שאלות מאוד מאוד עמוקות על השגחתו של הקדוש ברוך הוא בעולם ועל ענייני אמונה. הוא חיפש תשובה ואמרו לו: "לך אל הרב קוק שנמצא ביפו". הלך הרב הנזיר, עד אמצע הלילה הוא התארח בביתו של הרב קוק, שאל שאלות וקיבל תשובות, אבל הן לא נתנו מנוח לנפשו. הוא הלך לישון, והנה המשך הסיפור: "על משכבי לא שכב ליבי, גורל חיי היו על כפות המאזניים, והנה בוקר השכם ואשמע קול צעדים הנה והנה, בברכות השחר, תפילת העקדה ושיר וניגון עליון 'משמי שמי קדם', ו'זכור לנו אהבת הקדמונים', ואקשיב, והנה נהפכתי והייתי לאיש אחר. אחרי התפילה מיהרתי לבשר במכתב, כי יותר מאשר פיללתי מצאתי - מצאתי לי רב!". כאשר הרב דוד הכהן ראה בעיניו את הרב קוק, הוא לא ראה סתם אדם מתפלל, הוא ראה נשמה אלוהית שבערת דרך הכלי שנקרא הגוף שלנו. זה היה מחזה מדהים. אתם יודעים ילדים, שכאשר אנחנו, לדוגמה, נצא למקום יפיפה בטבע, מפל מרהיב עם צמחיה מסביב, אנחנו נרגיש שהלב שלנו מתרחב, הוא מתרגש מהיפיו של הבריאה של הקדוש ברוך הוא. אנחנו נראה, לדוגמה, מטאור חוצה את השמים, תופעת הטבע הזאת תביא אותנו לומר: "מה רבו מעשיך ה'!" מרוב התלהבות! יותר מזה, ילדים, הייתה תפילתו של הצדיק. כשהנשמה הייתה בוערת בקרבו, כשהוא היה שר בשיר וניגון עליון 'משמי שמי קדם'. ותדעו לכם ילדים שהדבר הזה התחיל עוד כשהוא היה נער. מספרים על הרב קוק שכאשר הוא היה מתפלל, הוא היה אומר כל תיבה ותיבה במקומה, כל מילה: "כולם אהובים, כולם ברורים, כולם גיבורים, כולם קדושים". כל מי שהיה מסביבו היה מסתכל עליו ורואה מה זו נשמה שמתפללת דרך הגוף, דרך מיתרי הקול. אנחנו תלמידיו של מרן הרב זצ"ל, הרב אברהם יצחק הכהן קוק, אנחנו תלמידיו ושנזכה להדבק במידתו זו, בתפילה מתוך כוונת הלב, מתוך טהרה ושירה וניגון וריכוז בכל מילה ומילה, שנזכה!

הרב אליקים נויברגר

יום ד - כ"ו אדר

תפילותיו של הרב הראשי הרב איסר יהודה אונטרמן זצ"ל

היום אני רוצה לספר לכם על רב שחי בארץ ישראל לא לפני הרבה שנים. הוא היה הרב השלישי של ארץ ישראל, אחרי הרב אברהם יצחק הכהן קוק והרב הרצוג. קוראים לו הרב איסר יהודה אונטרמן. בדרך כלל מכירים אותו 'הרב אונטרמן'. הרב אונטרמן היה תלמיד חכם עצום. הוא כתב ספרים בהלכה, שאלו אותו שאלות מכל העולם - שאלות קשות. לא רק שאלות: מה מברכים על זה? ומה עושים פה? שאלות קשות על דינים גדולים. למשל: להגיד הלל ביום העצמאות, או שלא צריך להגיד? כל מיני הלכות גדולות של כלל הציבור שצריכים לשאול. הרב אונטרמן היה תלמיד חכם גדול ופסק בדברים האלה. אבל אני רוצה לדבר איתכם על תפילות שהרב אונטרמן כתב. שתי דוגמאות: בזמנו, ברוסיה, חיו יהודים שהשלטון הרוסי לא הסכים שילמדו עברית, לא הסכים שילמדו תורה, לא הסכים שילכו לבתי הכנסת, כלום! לא הסכים שום דבר. הרב אונטרמן ניסה, כמו הרבה אנשים, לשכנע את השלטונות שייתנו ליהודים להתפלל וללמוד עברית. השלטונות לא הסכימו. מה עשה הרב אונטרמן? התייאש? לא! כתב תפילה. חילק אותה בכל הארץ. כל היהודים התפללו שיהודי רוסיה יצליחו כן לשמור על העברית, וכן לשמור על לימוד התורה, וכן לשמור על הליכה לבית הכנסת, שיהיה להם את האומץ ואת הכוחות. תפילה שלימה תיקן הרב אונטרמן על העניין הזה.

דוגמה שניה: חמישים שנה חגגו לעיר תל אביב. טוב, מה חוגגים? חמישים שנה לעיר תל אביב - אולי נעשה איזו ארוחה טובה, אולי נעשה כמה ריקודים, אולי נגיד לראש העיר לבוא לנאום. הרב אונטרמן תיקן תפילה: תודה רבה לך, ריבונו של עולם, שנתת כוח, ושכל, ורצון להקים את העיר הגדולה, והצלחת לתת לנו להתגבר על הקשיים... תפילה שלמה על הקמת העיר תל אביב! אני לומד משני הדברים האלה, ומעוד הרבה תפילות שהרב אונטרמן תיקן, שהרב אונטרמן כשהוא ראה משהו, הוא לא אמר טוב, קרה. הוא תיקן עליו תפילה. התפילה היא לא רק מה שאנחנו פותחים את הסידור, התפילה היא בלב. כל דבר שרואים במציאות: חמישים שנה לעיר תל אביב - תפילה! תודה רבה לך ריבונו של עולם. גם אנחנו הגעת להסעה היום בזמן - תודה רבה לך ריבונו של עולם! נכנסתי לכיתה עם חיוך - תודה רבה ריבונו של עולם! תיקן הרבה תפילות הרב אונטרמן, ואנחנו בעקבותיו - נוסף בתפילות, נוסף בהודאה לקב"ה, בבקשות מהקב"ה - שייתן לנו ושנתן לנו דברים טובים. תמשיכו להתפלל מהסידור ומהלב.

יום ד – כ"ו אדר

הרבנית אביטל יומטוביאן

תפילותיו של הרב הראשי הרב איסר יהודה אונטרמן זצ"ל

היום נדבר על אחד מגדולי ישראל – הרב איסר יהודה אונטרמן, שהיה הרב הראשי לארץ ישראל בשנות הקמת המדינה הראשונות. הוא נולד בליטא, היה שם רב. בזמן מלחמת העולם השנייה הוא נמצא באנגליה ומשמש שם כרב, והוא רץ בין ההפגזות כדי לעזור לאנשים, כדי להציל כמה שיותר יהודים למרות הסכנה. הוא עולה לארץ ישראל, ולבסוף מתמנה להיות הרב הראשי של ארץ ישראל. הרב אונטרמן היה עילוי עצום, הוא כתב ספרים עצומים בהלכה, הוא למד ללא הפסק, ויחד עם זה הוא היה אכפתי והרגיש אחריות לכל יהודי ויהודי בעם ישראל. הרב אונטרמן סיפר סיפור: מסופר בגמרא על רבי יהושע בן חנניה, שהוא מגיע לאיזשהו כרך, הוא מגיע לאיזו שהיא עיר ברומי ומספרים לו שכלוא שם ילד יהודי יפה תואר, שתלתליו מסודרים לו – פאותיו מסודרות כתלתלים. הוא רוצה לברר מי זה הילד הזה. הוא עומד בקיר של הכלא והוא מתחיל לצטט פסוק מספר ישעיהו. וככה הוא אומר: "מי נתן למשקה יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְבָצִים". הוא אומר פסוק, הוא רוצה לדעת איך הילד יגיב בתוך הכלא, בתוך הקיר הפנימי של הכלא. והילד עונה: "הֲלוֹא ה' זֶה קָטָאנוּ לוֹ וְלֹא אָבוּ בְדַרְכֵּיו הָלוֹךְ וְלֹא שָׁמְעוּ בְּתוֹרָתוֹ". רבי יהושע בן חנניה שומע את הילד ואומר: אני בטוח שהילד הזה יהיה מורה הוראה בישראל. הוא לוקח הרבה מאוד כסף, משלם והילד הזה באמת הופך להיות רבי ישמעאל בן אלישע. ושואל הרב אונטרמן: בסדר, הילד הזה הוא מאוד חכם, הוא יודע לצטט פסוקים, זה מאוד יפה. אבל איך ידע רבי יהושע בן חנניה שהילד הזה יהיה מורה הוראה בישראל? והוא עונה דבר כל כך אופייני לאישיות שלו. הוא אומר- הילד הזה לוקח אחריות. איזה פסוק הוא בחר לצטט? "מי נתן למשקה יַעֲקֹב". מי נתן שהעם הזה שהוא כזה חשוב לקב"ה יהפוך להיות כזה בזוי. והילד הזה עונה מכל ליבו, ורבי יהושע מרגיש את זה - "הֲלוֹא ה' זֶה קָטָאנוּ לוֹ". אני לוקח אחריות. אני לא מאשים אף אחד ואני אהיה אחראי לדאוג לזה שהמצב הזה ישתנה, ובאמת הוא הופך להיות מורה הוראה. והרב אונטרמן הוא לא רק דורש, אלא ככה הוא חי. הוא חי מתוך אכפתיות לכל יהודי ויהודי. כשהיהודים ברוסיה נמצאים בברית המועצות תחת מסך הברזל, הם לא יכולים לצאת, הוא אומר לכל היהודים שנמצאים בארץ ישראל: אתם הולכים לעשות ליל סדר. אתם תשבו עם המשפחה, הכל יהיה לכם מאוד נחמד, אבל אל תשכחו שהאחים שלכם נמצאים במצב קשה. הם לא יכולים לחגוג את ליל הסדר כי הממשלה בברית המועצות לא מאפשרת לחגוג חגים יהודיים, אז תתפללו עליהם. אל תשמחו רק בחג שלכם, תהיו אחראיים - כמו אותו ילד שלוקח אחריות בבית הכלא. תחשבו על האחים שלכם. וגם בערב יום הכיפורים - הוא מחבר תפילה מיוחדת ואומר ליהודים: תתפללו על האחים שלכם שלא יכולים להתפלל. הרב אונטרמן מלמד אותנו, ילדים יקרים, כמו אותו ילד קטן, אולי בגיל שלכם, שלוקח אחריות ואומר: זה אנחנו, זה בידיים שלנו, אנחנו לא מאשימים אף אחד. אז גם במצבים הלא פשוטים, גם אתם, ילדים, יכולים לקחת אחריות, כמו שמורה לנו הרב אונטרמן, ולשנות את המציאות, ולהיות בסופו של דבר מורי הוראה בישראל. לא לצפות שמישהו אחר יעשה לנו, לא לצפות שהמציאות תשתנה על ידי אנשים אחרים, אלא אנחנו, במו ידינו, נהפוך את המציאות לטובה יותר, ונתפלל גם על מי שיודע להתפלל, וגם בשביל מי שלא יודע להתפלל, כדי שבעזרת ה' נזכה לגאולה שלמה בקרוב. היו ברוכים.

הרב מנחם מיכלין

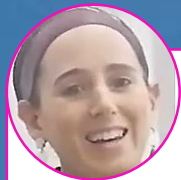
יום ה - כ"ז אדר

תפילה בכוונה של הרב הראשי לישראל- הרב אברהם אלקנה כהנא שפירא זצ"ל

אני רוצה לספר לכם היום על רב חשוב מאוד. תלמיד חכם ענק שבענקים. על הרב אברהם אלקנה שפירא זכר צדיק וקדוש לברכה. אבל אתם בוודאי שואלים את עצמכם, מדוע בחרתי לדבר דווקא על הרב שפירא? אז אני אגלה לכם! השנה הנושא בו אנו עוסקים בחמ"ד הוא מאה שנה לרבנות הראשית לישראל. הרב שפירא זכה לכהן כרב הראשי של ארץ ישראל במשך עשר שנים, יחד עם הרב מרדכי אליהו זכר צדיק וקדוש לברכה. הרב שפירא נולד וגדל בירושלים בעיר העתיקה, למד בישיבת 'עץ חיים' המפורסמת, התחנך אצל גדולי הדור הקודמים, ואף זכה לחבר חיבור ראשון בגיל 12! כן, כן, אתם שומעים טוב, כבר בגיל 12 הוא חיבר את החיבור הראשון שלו. הרב עסק ושקד על התורה מבוקר עד לילה, וזכה לכהן כראש ישיבת 'מרכז הרב' המפורסמת אותה הקים הרב קוק בירושלים. אתם יודעים, הרב שפירא מעבר להיותו תלמיד חכם ורב ראשי ודיין, הוא גם היה בעל תפילה מיוחד. כאשר היינו רואים את הרב שפירא מתפלל בישיבה, היינו מתמלאים באהבה וביראה גדולה מאוד לה'. הרב היה מתפלל תמיד מתוך הסידור. הוא הקפיד לא להתפלל אף פעם בעל פה, למרות שהוא ידע את התפילה. הוא תמיד התפלל מתוך הסידור, מילה במילה, לא פיספס אפילו מילה אחת. ואתם יודעים למה, ילדים, זה כל כך חשוב להתפלל מתוך הסידור? כי כאשר אנחנו מתפללים מתוך הסידור, אנחנו מכוונים הרבה יותר טוב בתפילה. אני רוצה לספר לכם סיפור נוסף שקשור לתפילה. אתם יודעים שלאחר שזכינו לשחרר את הכותל המערבי במלחמת ששת הימים, היה הרב מקפיד בכל שנה, בחג השבועות, ללכת יחד עם תלמידי הישיבה אל הכותל המערבי. משיבת 'מרכז הרב' בקריית משה עד לכותל המערבי הוא היה הולך ברגל, למרות שהוא כבר היה מבוגר. הוא הקפיד ללכת בכל שנה אל כותל המערבי ולהתפלל יחד עם התלמידים את תפילת שחרית. הוא היה מקפיד שהתפילה תהיה ממש ממש מהירה, כדי לא לעכב את התלמידים שהיו ערים כל הלילה ולמדו תורה. אבל אתם יודעים שהיה קטע אחד בתפילה, שעליו אני רוצה לספר לכם, שבו הרב היה מתפלל לאט לאט, בכוונה גדולה. אתם יודעים איזה קטע זה היה? 'אֶהְיֶה רַבָּה'. ברכת 'אֶהְיֶה רַבָּה' שאומרים לפני קריאת שמע, בה היה הרב מכוון ואומר אותה בכוונה אדירה. פעם שאל אותו אחד התלמידים: הרב, מדוע אתה כל כך מכוון בתפילה הזאת, ב'אֶהְיֶה רַבָּה'? ואז הרב אמר לו שבתפילה הזאת אנחנו מבקשים מה' שייתן לנו שכל להבין וללמוד את התורה. כן, ככה אנחנו אומרים בתפילה: "לְשִׁמְעָה לְלִמּוּד וּלְלִמּוּד... וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵי תִלְמוּד תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה". אנחנו מבקשים מה' שייתן לנו סיעתא דשמיא להבין את התורה, ללמוד אותה וללמד אותה. אז יהי רצון, ילדים חמודים, שנזכה גם אנחנו ללכת בדרכו של הרב שפירא. שנזכה להתפלל תמיד תמיד מתוך הסידור, בכוונה גדולה, ונזכה להתפלל לה' שייתן לנו שכל ללמוד ולהבין את התורה הקדושה.

יום ו - כ"ח אדר

הרבנית אביטל יומטוביאן

תפילותיו של הרב הראשי לישראל והראשון לציון הרב אליהו בקשי דורון זצ"ל

היום נדבר על אחד האנשים הגדולים, הצדיקים והחשובים שחיו איתנו עד לא מזמן - הרב אליהו בקשי דורון זכר צדיק לברכה, שהלך מעימנו בעקבות נגיף הקורונה. הרב אליהו נולד לפני כשמונים שנה בירושלים, בעיר העתיקה. הוא גדל, למד תורה בלי הפסק, בהתמדה עצומה. הוא הפך להיות רב העיר בת-ים, העיר חיפה, ולבסוף הרב של כל ארץ ישראל כולה. הוא חיבר ספרים רבים, למד תורה, היה ספון בחדרו וביחד עם זאת דאג לכל אחד ואחד מעם ישראל, בלי קשר לאיך הוא נראה, מהי דעתו... הוא דאג לנזקקים, אירח אצלו אנשים שלא היה להם איפה לאכול, דאג להשיא וללוות זוגות שלא הייתה להם אפשרות להתחתן, הוא ליווה אותם. הוא הקשיב לכל אחד ואחד, ובזמן שהוא היה ברבנות הראשית הוא דאג להשכין שלום, לדאוג שיהיו מינויים של רבנים בכל מיני מקומות, גם של ציונים, גם של חרדים, שתהיה אחדות בעם. הוא ראה את כולם, הוא ראה את הלב פנימה. אחד הדברים המיוחדים ברב בקשי דורון הייתה התפילה שלו. אנשים מספרים שתפילה של הרב בקשי דורון הייתה כמו תפילה של יום הכיפורים. כל יום הוא היה מתפלל כאילו זו תפילת נעילה. הוא היה מתפלל ומעיניו היו זולגות דמעות. הוא היה קשור לקב"ה, דבוק אליו בעבודתו של אהבה. הוא היה הולך בכל יום שישי לעבר הכותל המערבי כדי להתפלל על צרכיהם של עם ישראל. גם בתקופה שהוא כבר הזדקן, וההליכה הייתה קשה עליו, ותלמידים באו ואמרו לו: אולי תוותר, אולי לא... והוא היה אומר: לא, אני חייב ללכת ולהתפלל על עם ישראל. הוא היה קם לותיקין, כתוב "וַיֵּרָאוּ אֶת שְׁמֵשׁ מִבִּקְשֵׁי נַפְשָׁךְ" - מי שרוצה את הקשר איתך, מי שרוצה את קירבתך, הוא מגיע איך שזורחת השמש, הוא כבר מחכה לדבר איתך. כזה היה הרב אליהו בקשי דורון זצ"ל - הוא חיכה לבוקר כדי להתפלל ולדבר עם הקב"ה. אנחנו נזכרים בדמות המיוחדת הזאת. אפשר לקחת ממנה את הדביקות בתפילה, את האהבה לכל יהודי באשר הוא. את הענווה - הוא לא תפס מעצמו בכלל. פעם אחת ראו אותו הולך ברגל בדרך ללוויה ואמרו לו: בוא, ניקח אותך באופן מיוחד. היה יום חם, היה קשה והוא היה מבוגר. והוא אמר: לא, כולם הולכים, גם אני יכול ללכת. אז הדמות המיוחדת הזאת תלווה אותנו, ותלמד אותנו מה זאת ענווה, מה זאת אהבת ישראל, מה זאת אהבת תורה... שנזכה ללכת בדרכיו, לגדול ולצמוח. שיהיה יום טוב ומבורך!

לוחצים, משחקים ונהנים

